

Sygn. akt V CSK 494/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa C. w C.
przeciwko R. w C., S. w C., D. w C., Izbie w C., M. w C., A. O. i J. O.
o ustalenie i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach
z dnia 11 lutego 2015 r., sygn. akt V ACa 553/14, V ACz 734/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz A. O. i J. O. solidarnie 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych oraz na rzecz R. w C. 1800 (jeden tysiąc
osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda C. z siedzibą w C. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 11 lutego 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in.: postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11). Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Zdaniem skarżącego w niniejszej sprawie występuje istotne zagadnienie prawne wymagające oceny, czy w sprawie między tymi samymi stronami o ustalenie prawa własności na podstawie art. 189 k.p.c. powód pozbawia się interesu prawnego wobec powołania się przez niego na uprzednie oddalenie powództwa o uzgodnienie tego prawa w księdze wieczystej na podstawie art. 10

ustawy o księgach wieczystych i hipotece. Skarżący przedstawił uzasadnienie, przy pomocy którego starał się dowieść wystąpienia tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ale brak jest w nim takiego wyводу prawnego, który zasadnie wskazywałby na możliwość zaistnienia rozbieżnych ocen zaprezentowanego problemu, w szczególności mając na uwadze wcześniejsze wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (por. m. in.: wyrok SN z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt III CSK 372/14, nie publ.; uchwałę SN z dnia 14 marca 2014 r., sygn. akt III CZP 121/13, OSNC 2015, nr 2, poz. 15, Biuletyn SN 2014, nr 3, s. 6; wyrok SN z dnia 9 września 2004 r., sygn. akt II CK 497/03, nie publ.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący oczywistą zasadność skargi kasacyjnej odniósł do naruszenia art. 189 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawił jednak takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym stanie faktycznym. W szczególności, w odniesieniu do art. 189 k.p.c. należy zauważyć, że argumentacja skarżącego jest jedynie innym ujęciem zagadnienia prawnego, a co do zasady nie jest możliwe jednocześnie skuteczne wykazywanie, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne dotyczące wykładni określonych przepisów prawa i że skarga oparta na naruszeniu tych przepisów jest oczywiście uzasadniona (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 29 lipca 2015 r., sygn. akt I CSK 980/14, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 26 listopada 2013 r., sygn. akt I UK 291/13, www.sn.pl, postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt III CSK 67/13, www.sn.pl). Co więcej, Sąd drugiej instancji przyznał, że „nawet sama możliwość wytoczenia powództwa o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym nie oznacza braku interesu prawnego do wniesienia powództwa o ustalenie prawa” i miał to na

uwadze oceniając interes prawny powoda, który uprzednio skierował tożsame roszczenie w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Pozostała argumentacja skarżącego sprowadza się do polemiki z ustaleniami faktycznymi Sądu Apelacyjnego, zaś w postępowaniu kasacyjnym nie jest dopuszczalne powołanie nowych faktów i dowodów, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.